

կամ կախուի, տունկը մեղաւոր չէ, կ'ըսէ Աւակայ որդին. բայց լաւագոյն կը համարի կտրել ծառը, որպէս զի պտղէն չուտեն. իսկ եթէ արմատէն նոր ծառ բուսնի, անոր պտուղն ուտելի է: «Չայս, կը յարէ, հաստատապէս ըստ օրինացն, նոյնպէս եւ եկեղեցի ընդունի» (ՂԵ): Ո՛ր օրէնք է այդ, ինձ անծանօթ է:

Տարօրինակ է իւր մէկ խտրութիւնն ալ, թէ քահանայից եւ կանանց որսացած անասունը շան ձգելու է իբրեւ պիղծ. բայց անոնց որսացած ձուկն ընդունելի է (Թ). հաւանօրէն հիմնուած այն սկզբան վրայ՝ թէ աղոնց ներելի չէր արիւն թափել (աստ, 333), մինչ ձուկն անարիւն էր: Արդէն որսորդութիւնն առ հասարակ արգելուած էր եկեղեցականաց (աստ, 239. Կիր. 172): Վաստակոց գրոց թարգմանիչն ալ ինքնակամ յաւելուածով մը կ'ըսէ՝ թէ «կին մարդ բնաւ ոչ է պարտ մերձենալ ի կոխն (խաղողի), այլ յետ կալ ի հնձանէն» (85-6), որոյ պատճառ համարելի է գուցէ իւր «անպատեհացեալ» վիճակը կամ դաշտանաւորութիւնը (անդ, 93), որոյ ժամանակ պիղծ էր կինը եւ անոր մերձեցած իրերը նաեւ ըստ Հրէից (Ղեւա. ԺԵ, 19-28): Այս զգուշութեանց մէջ թերեւս Բարսղի համարուած կանո-